

Себични цин

Ученици Ш₂ су читали бајку „Себични цин“ и анализирали је. Затим су писали саставе на тему „Себични цин данас“ и на часу дигиталног света правили илустрације за њих.

Себични цин - препричавање

Цин је опасао великим зидом своју башту. Деца више нису могла да се играју у њој.

Птице су престале да певају песмице јер башта није више била дечије царство. Природа је била тужна, зато што Цин није желео да допусти деци да се играју у њој. Цвеће је увенуло од туге. Трава више није била зелена а дрвеће је тужно отишло у зимски сан. Тамни облаци заклонили су Сунце и почели су кишни дани. Ветар је фијукао из све снаге. Било је све хладније и леденије, кишу је заменио снег. Зима је дошла у Цинову башту и са собом довела своје другаре, мраз и лед. Траву је прекрио снежни прекривач, а лед је заробио гране дрвећа. Ледени шиљци висили су са крова Циновог замка. Голе гране дрвећа шкрипале су на леденом ветру. Цин је био несрећан када је видео шта се десило са његовом баштом. Башта је била окована снегом и ледом. Толико је било хладно да Цин није смео да изађе напоље јер се плашио да се не смрзне. Зима је била снажнија од Цина. Зимска олуја нервирала је Цина. Био је мрзовољан и несрећан. Сваки дан му је било страшно хладно. Цинова башта је изгледала тмурно и пусто без деце.

Једног дана, зачуо се цвркул птичице а деца су се кроз рупу у зиду ушуњала у Цинову башту и башта је почела одмах да зелени и цвета. Деца су оживела башту и Цин их више није терао из ње.

Софија, Стеван, Павле и Лука

Себични Цин – опис цина

Овај себични цин изгледа баш овако. Он је врло висок. Цин је веома крупан. Руке и ноге су му дебеле као и тело. Лице му је обло баш као и његов нос. Очи су му крупне и налик мору. Уши су му велике и клемпаве. Обрве су му велике, чупаве и намрштено му скривају очи. Коврце му покривају високо чело. Његова велика брада даје му груб израз лица. Одевен је у велико плаво одело. На каишу има велику сребрну копчу. На ногама носи велике браон чизме. Својим тромим ходом треска по земљи. Глас му је груб и opak.

Андреа, Милена, Николина, Ана

Себични Цин – особине цина

Бајка „Себични цин“ на почетку приказује цина као мрзоволну, себичну особу коју није брига за друге. Како прича тече, цин се мења. Он увиђа да због његовог понашања у његовом дивном врту влада зима и да су деца несрећна. Када одлучи да помогне једном дечаку, пролеће се враћа и врт је опет леп и цветан.

На крају бајке цин постаје љубазан, срећан, дарежљив и дружељубив и заједно са децом ужива у свом врту.

Коста Савић, Лука Бошковић и Михаило Зарић

Себични цин данас

Чудесни цин

Чудесни цин у дечјим причама се скрива
тако да детету шири машту и да оно често њега снива.
Огромне је величине и моћне снаге,
спреман да уплаши и најхрабрије дечачиће драге.

Цин из приче за децу у њихове душе уђе
јер деца поред својих моћи желе да присвоје и моћи туђе.
Није га лако одатле истерати и заборавити
нити другом јунаку из прича његово место дати.

Читала су деца о посебном Цину и његовом врту.
Ах, тај себични Цин чак није умео ни да се прави фин.
По целој земљи с пролећа цветало је цвеће
само у његовом врту процветати неће.

Потом му у госте снег, северац и град дођоше и месецима осташе.
„Овде не расте ни љубав ни цвеће и зато нас нико одавде отерати неће.“
Ипак се себичном Цину указа сеница мала
која ми је дивном музиком сигнал дала.
„Насмеј се Цине и срце за љубав отвори“,
музика му фино на ухо прозбори.

Тада се у врт уселише деца и посебан малишан и донеше радости своје:
„Отвори нам широм срце своје и
ми никада нећемо напустити дарове твоје.“
Сваки дан после школе деца су долазила
сад фином цину да му кажу колико га воле.

Иако су приче о циновима лажне,
оне детету дају поруке важне.
Његовој машти дају знак да буја и
да у срцу што више љубави има,
јача му и неустрашивост да чак и
храбро вади зуб када му се клима.

Себични брат

На брду изнад града постојала је једна велика кућа. Била је жуте боје са пуно малих браон прозора. На први поглед деловало је као да у њој живи пуно људи, али нажалост тамо су живеле само две особе.

Високи дечак плаве косе звао се Стефан. Имао је десет година и ишао је у четврти разред. Волео је много да се игра и да прави неслане шале са људима из околине. Једино што није волео је да дели играчке и остале ствари са својом сестром. Његова сестра, две године млађа, звала се Мила. Била је то симпатична девојчица смеђе косе и крупних очију. Она је напротив уживала у братовом друштву.

Пошто нису имали родитеље, Мили је било важно да бар њих двоје проводе време заједно. Тако су се обоје осећали мање усамљенима. Међутим, Стефан тога није увек био свестан.

Он је често избегавао Милу, смишљао је разне начине да је наљути а понекад би крио или чак и ломио њене играчке. Тако је једног дана поломио и њену омиљену лутку која је подсећала Милу на њихове родитеље. Када је схватила да њена лутка лежи бачена на сред дворишта без руке, Мила се страшно растужила. Плакала је два дана. Престала је да говори. Није излазила из своје собе. Није јела чак ни своје омиљене слаткише. Остале играчке лежеле су недирнуте у корпи недељу дана.

Стефан је схватио да се Мила разболела када је данима није видео у дворишту. Јако га је уплашила помисао да се његова сестра више никада неће опоравити. Гризла га је савест што је он то проуроковао. Више ни он није желео да се игра. Седео је сам испред куће и чекао. Замишљао је дан када ће његова сестра поново бити добро. Свашта је покушавао, али на крају је одлучио да од свог џепарца купи Мили нову лутку, исту онакву какву јој је поломио.

Нову лутку лепо је упаковао и ставио поред ње на кревет, како би се она изненадила када се пробуди и види је. Мила се обрадовала више него што је он то очекивао. Јако га је загрлила и захвалила му се.

Од тог дана брат и сестра живели су лепо без чарки и свађе. Проводили су време заједно и делили све што имају јер све је слађе када се подели, и игра и слаткиш.

Данило Павић, Андреј Јеремић, Лука Вукадиновић и Андреј Куртић

Себични пекар Ђорђе

Када сам размишљала на тему ко би био себичан у мом крају, прва особа које сам се сетила био је пекар Ђорђе. Он ради близу мог деде, им пекарицу „Переца код Ђорђа“ у крају, а мој дека стално купује код њега.

Једног лепог летњег дана деца су дошла у Ђорђеву пекару. Изненадила су се јер било никога унутра, па су убрзо и отишла. Пекар је видео како деца излазе из пекаре и веома се наљутио. Размишљао је: „Само сам изашао да однесем ципеле код обућара Томе, а они су одмах нестрпљиво изашли и нису ме сачекали! Тек сада им нећу поклањати ништа слатко!“ Следећег дана деца су опет дошла. Надала су се да ће овај пут добити кроасан са чоколадом који толико воле, а немају новца да купе за све њих. Када их је Ђорђе видео, истерао их је из пекаре. Само га један дечак није разумео, јер је слабије чуо, па се некако сударио са њим. Уплашени дечак га је јако и топло заглио и тада је пекар осетио топлину детета и сав се разнежио. Изненадио је и сам себе тим осећајем у себи и био је веома срећан. Дечакови другари су то видели и дошли су да и они загрле пекара Ђорђа.

Од тог дана деца су сваког дана долазила код свог старијег другара и добијала кроасане, осмех и по неку леп реч. После месец дана није било ни трага ни гласа од дечака који је први загрлио пекара. Ђорђу је недостајао тај магични дечачић који је у њему пробудио ново осећање и учинио бољим човеком. Знао је да ће му он увек остати у сећању али и у срцу.

Данас постоји много себичних људи, али сви они могу да се промене. Верујем да могу ако желе. Саветујем свима да буду нежни према другима, да их разумеју и да им се насмеју. Волела бих да нема више себичних људи и да свако макар једном у животу осети додир магичног детета који ће га учинити бољом особом.

Марина Мишкулин, Теодора Тмушић, Раде Ђорић и Исак Алекса Станић

Себични библиотекар

У једној далекој библиотеци радио је чика Раде. Забрањивао је деци да причају, а пошто су му сметала иако су га слушала, он их је истерао из библиотеке. Деца су била разочарана и више нису долазила. Кад би пролазила поред зграде говорили су „Е, то су били добри дани.“ Волели су то место, тамо су се осећали безбрижно. Једне ведре ноћи је чика Раде био у ноћној смени. Изашао је на паузу за вечеру и оставио отворена врата. Деца су тад пролазила, видела лопова и гласно узвикнула „Пљачкаш!“ Чика Раде је пожурио назад, али је пао. Петоро деце је отишло да помогне чика Радету, а остали су спречивали пљачку. Након неког времена дошла је и полиција. После је чика Раде назвао библиотеку „Пружам руку“. Схватио је да је погрешно и позвао децу да дођу у библиотеку где су се одлично дружили.

Андреа Цветковић

Себични кројач

Био једном кројач Миша и живео је у Београду. Није волео да ради и није волео децу. Био је усамљен, себичан и недружељубив. Било је лето и дошао је један дечак, а Миша му је рекао да одмах изађе напоље. Дечак се у том моменту осећао јако тужно. Са сузама у очима напустио је радњу. Миша је наставио да се излежава, али је осетио да нешто није у реду. Било му је тешко, јер нико није долазио код њега. Пролазили су дани и месеци и даље нико није долазио у радњу.

Онда је једног зимског дана поново дошао дечак кога је истерао и питао је да му кројач сашије панталоне. Миша му је дозволио да уђе и сутрадан дечак је имао нове панталоне. Од тог дана Миша се променио. Сада му долазе и деца и одрасли у радњу и он им шије дивна одела. Миша је срећнији, дружељубивији и свима помаже.

Раде Ђорић

Савремени себични цин

Целог лета мој друг Давид и ја смо се играли у парку. Онда је Давид добио нову фудбалску лопту и само је он шутирао. Питао сам га да се играмо његовом лоптом, а он је рекао да не може. Иако сам га молио, није мењао своју одлуку. Играо сам се сам и било је све досадније.

Једног дана Давид је заборавио лопту у парку. Када је то схватио, вратио се и тражио је. Није је нашао и био је тужан. Ја сам за неко време покуцао на његова врата и донео му лопту. Када је схватио да сам му ја нашао лопту, захвалио ми се и питао ме да изађем напоље. Пристао сам и играли смо заједно. Након тога дружио се и делио лопту са свим друговима.

Исак Алекса Станић

Себични патуљак

У некој далекој земљи чула сам за себичног патуљка Лиморала. Био је јако богат, све што зарадио, сакупио је и чувао. Он је имао прелепи, велики базен у ком су деца желела да се купају. Летњег јутра су се деца ушуњала у његово двориште где је био величанствени базен и ускочили су у њега. Тада се патуљак вратио са посла и повикао тако да га је чуло цело село. Деца су се уплашила и разбежала су се што су брже могла.

Патуљак Лиморал није имао пријатеље и нико га није посећивао и био све тужнији. Једног јутра му није било добро и пао је у несвест. Деца су то видела, прескочила зид и ушла у башту. Водом су га прскала и он се пробудио. Видео је децу како стоје око њега. Захвалио им се што су му помогла и дозволио им је да се играју и купају у његовом базену колико год желе.

Деца су наставила да обилазе патуљка, да се играју у његовој кући, помажу му када му није било добро, а патуљак је научио да не треба бити себичан и да ако има могућности, треба да помаже другима јер и њему може бити потребна помоћ.

Миа Алексић

